

Cathy Bramley

De eerste gasten in
Brightside Cove

Brightside
Cove-serie

1

De eerste gasten in Brightside Cove

Cathy Bramley bij Zomer & Keuning

Brightside Cove-serie:

De eerste gasten in Brightside Cove

Het strandfeest in Brightside Cove

Onverwacht bezoek in Brightside Cove

De première in Brightside Cove

Cathy Bramley

De eerste gasten in Brightside Cove

Brightside Cove – deel 1

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542677

NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie

Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The First Guests* bij Transworld Digital, een imprint van Transworld Publishers, © Cathy Bramley 2018.

Vertaling Patricia Pos

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck

www.zomerenkeuning.nl

www.cathybramley.co.uk

Alle rechten voorbehouden

Voor Gregory Carven, Hans van Eenennaam en John Dulos.
We hebben alles aan jullie te danken.

1

Regisseuse Maxine Pearce schoof haar bril in haar donkergrijze krullen en klapte in haar handen. ‘Oké, mensen, stilte alsjeblieft.’

Het werd meteen rustig in de Oost-Londense studio waar *Victory Road* werd opgenomen.

We stonden op het punt de laatste scène te filmen die ik ooit in de serie zou spelen. Het lot van mijn personage moest voorlopig geheim blijven en dus had Maxine erop aangedrongen dat er zo min mogelijk crewmedewerkers op de set zouden zijn. Buiten het kleine gezelschap om ons heen wist niemand wat hier vandaag gebeurde, wat de situatie een bepaalde spanning gaf.

En ik mocht daar onderdeel van uitmaken. De adrenaline gierde door mijn lijf. Acteren was het allerbelangrijkste in mijn leven. Mijn grootste droom. Als ik een rol speelde, leek het wel alsof er iets magisch gebeurde. In het dagelijks leven was ik niet meer dan de saaie, allesbehalve memorabele Nina Penhaligon met haar hamsterwangen, sproeten en voluptueuze rondingen. Zodra ik in de huid van iemand anders kroop, veranderde dat en werd ik... wie ik ook maar wilde zijn. En dat vond ik heerlijk.

Vandaag kwam er echter maar weinig magie aan mijn werk te pas. Mijn personage, zuster Elsie Turner, lag namelijk dood onder een houten balk.

Het was voor het eerst dat er een personage in de serie overleed, wat de fans waarschijnlijk verschrikkelijk zouden vinden.

‘Ben je er klaar voor, Nina?’ vroeg Maxine voordat ze cameraman Mike nog wat laatste instructies gaf.

‘Jep.’ Ik probeerde zo kalm mogelijk te klinken, maar in werkelijkheid was dit voor mij misschien wel net zo hartverscheurend als voor de fans. Ik zou dit werk echt ontzettend gaan missen.

Victory Road was een wekelijkse dramaserie die zich tijdens de Blitz in Londen afspeelde. Eigenlijk was het een soort soapserie, maar dan met gasmaskers en jarenveertigkapsels. De rol van Elsie Turner was de mooiste die ik ooit had gespeeld. Het was voor het eerst dat ik goed betaald kreeg en ik had dan ook al maanden niet meer voor een uitzendbureau hoeven werken. Ik had een ontzettende hekel aan kantoorwerk, maar als beginnend actrice moest ik toch iets doen om het hoofd boven water te houden.

Na vandaag zou mijn bestaan weer een stuk onzekerder worden. Ik probeerde mijn tranen uit alle macht te bedwingen zodat mijn make-up niet zou uitlopen.

Vanmorgen hadden we de cliffhanger opgenomen van een aflevering waarin zuster Elsie tijdens een bombardement dekking zocht. Nadat ze die gevonden had, hoorde ze iemand in een van de huizen om hulp roepen. Elsie rende het pand binnen om een oude vrouw te redden, maar op dat moment ontplofte er een bom en stortte het gebouw in elkaar. De scène was de laatste van de aflevering en het publiek zou een week later pas ontdekken hoe het verhaal verderging. Zou Elsie het bombardement overleven? Zou ze haar geliefde agent Ron Hardy, die met een verlovingsring in zijn zak op haar wachtte, ooit nog zien? Zouden Elsie en Ron het eerste paar in de serie worden dat ging trouwen?

Alleen de mensen in deze studio wisten dat het antwoord op die vragen nee was. Ik mocht mijn beste vriendin Becky Burton niet eens over het lot van mijn personage vertellen, en dat terwijl zij ook een zuster in de serie speelde. Ik snapte best dat het belangrijk was om Elsies verhaallijn geheim te houden, maar voelde me toch schuldig dat ik vandaag uit de studio zou vertrekken zonder afscheid te kunnen nemen.

‘En actie,’ mompelde Maxine.

De spanning in de studio was om te snijden. De afgelopen weken waren de kijkcijfers teruggelopen en men hoopte dat de dood van mijn personage weer iets meer publiek zou trekken. Ik was dus als het ware een soort offerlam. Dat scheen een grote eer te zijn, want het betekende dat mijn personage erg geliefd was.

Harde sirenes en het geloei van brandweerwagens transporteerden ons naar het gebombardeerde Londen tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Felle lampen verlichtten de ravage die op Victory Road was ontstaan en twee brandweermannen, Ray en Godfrey, doorzochten de brokstukken.

‘Hier ligt iemand,’ schreeuwde Ray zodra hij me gevonden had.

Ray werd gespeeld door Lee Harwood en was het mannelijke hoofdpersonage van de serie. Hij was belachelijk knap. Helaas speelde ik vandaag een lijk en kon ik hem dus niet schaamteloos bewonderen.

Hij scheen met zijn zaklamp in mijn gezicht. Een moment later liet hij zich op zijn knieën naast me vallen. Ondanks het heldere schijnsel van de lamp lukte het me om niet met mijn ogen te knippen. Terwijl Ray voelde of ik nog een hartslag had, leunde Godfrey over ons heen.

‘Niet te geloven,’ bromde Ray terwijl hij naar zijn collega keek. ‘Het is zuster Elsie. Ze is dood.’

Anderhalf uur later was alles voorbij. Ik pakte mijn spullen en nam afscheid van de crew die mijn laatste scène gefilmd had. Maxine liep met me mee naar buiten. Haar hakken maakten een klikkend geluid op de marmeren vloer en nadat we over de drempel stapten, moesten we allebei kort wennen aan de heldere lentezon. Het was de eerste dag van april en heel even vroeg ik me af of de beëindiging van mijn contract misschien een grap was.

‘Wat een afscheid!’ zei Maxine toen we bij de bushalte aankwamen.

Helaas was mijn ontslag dus toch echt.

‘Dat was het dan,’ zei ik. Diep vanbinnen voelde ik de neiging haar handen vast te grijpen en haar te smeken zuster Elsie weer tot leven te wekken, maar gelukkig wist ik me te beheersen.

‘Je was fantastisch vandaag. Heel professioneel.’ Ze lachte naar me. ‘Je afscheid zal ongetwijfeld ontzettend veel reacties bij het publiek oproepen. Natuurlijk is het wel jammer dat je personage het niet overleefd heeft, maar—’

‘Maxine!’ zei ik op waarschuwend toon. Over haar schouder zag ik dat er twee meisjes naar ons toe kwamen.

‘Och, dat is waar ook.’ Ze schudde haar hoofd en sloeg haar armen over elkaar. ‘Moet je mij nou horen. Eerst laat ik iedereen een geheimhoudingsverklaring tekenen, en vervolgens ga ik zelf midden op straat over het script staan kletsen.’

‘Vraag het haar nou gewoon,’ siste het ene meisje tegen het andere. Ze gaf haar vriendin een bemoedigend duwtje mijn kant op.

‘Mogen we je handtekening?’ Het meisje bood me een pen en een stuk papier aan.

‘Natuurlijk,’ zei ik, blij verrast om in het openbaar herkend te worden. Ik zette mijn handtekening op de achterkant van een excuusbriefje van een moeder waarin stond dat haar dochter vandaag niet kon meedoen aan de gymles.

De twee meisjes keken naar het papier.

‘O.’ Het achterste meisje keek haar teleurgesteld aan. ‘Ze is het niet.’

‘Dat zei ik toch.’ Het voorste meisje gaf haar vriendin een por.

Ze verfrommelden het briefje, gooiden het op de grond en liepen weg.

Maxine en ik glimlachten ongemakkelijk naar elkaar.

‘Volgens mij hebben ze je eerdere opmerking niet gehoord,’ zei ik terwijl ik het papier opraapte.

‘Gelukkig maar. Als het script uitlekt, ben ik waarschijnlijk met een mijn baan kwijt.’

‘Dan zouden we wel gezellig in hetzelfde schuitje zitten.’

Maxine glimlachte me sympathiek toe. ‘Ik vind het heel jammer dat het zo gelopen is, maar het feit dat je het hier zo lang volgehouden hebt spreekt echt voor je talent. De schrijvers wilden je personage eigenlijk maar in zes afleveringen verwerken, maar algauw bleek dat je veel meer waard was.’

Ik knikte en overwoog nog eens om haar te smeken mijn personage te redden.

‘Wanneer komt de rest van de cast te weten dat zuster Elsie... dood is?’ vroeg ik zachtjes zodat niemand ons kon horen.

‘Ik wil het zo lang mogelijk geheim houden. Hoe meer mensen het weten, des te groter de kans immers is dat de pers erachter komt. Als we blijven zwijgen, komt de geruchtenmolen vanzelf op gang en vraagt binnen de kortste keren het hele land zich af of Elsie de oorlog overleeft. Het verhaal van Elsie en Ron is ontzettend populair; er worden zelfs al weddenschappen gesloten over wanneer hun bruiloft plaatsvindt. Je laatste aflevering zal ongetwijfeld een enorm succes voor *Victory Road* zijn. En voor jou natuurlijk, Nina.’

‘Ik hoop het. De serie is echt fantastisch.’

Maxine keek op haar horloge. ‘Ik vrees dat ik moet gaan. Zie ik je vanavond op het feestje?’

Jessie May, die in de serie een flirtgrage barvrouw speelde, vierde haar verjaardag in Soho.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik.

Er zouden waarschijnlijk tientallen journalisten op het feest zijn en mijn manager Sebastian had er dan ook meermaals op aangedrongen dat ik zou gaan. Hij had er alle vertrouwen in dat ik een ster kon worden en dat er meer dan genoeg rollen voor weinig bijzondere actrices zoals ik waren. Dat klonk misschien niet erg aardig, maar brute eerlijkheid was zijn handelsmerk en dat waar-

deerde ik eigenlijk wel. Om mijn carrière te laten slagen, moest ik mijn gezicht volgens hem geregeld op feestjes laten zien zodat ik niet in de vergetelheid zou raken. Dat deed ik dan ook braaf.

‘Heel goed.’ Ze zuchtte opgelucht. ‘Nu je personage dood is, dacht ik dat je misschien niet in de stemming voor een feestje zou zijn.’

‘O, maar ik...’ Ik beet op mijn lip en vroeg me af of ik wel iets moest bevestigen wat eigenlijk nog niet officieel was.

‘Vertel.’ Maxine trok haar wenkbrauwen op en keek me nieuwsgierig aan.

Ik kon het simpelweg niet laten om haar over mijn nieuwe rol te vertellen.

‘Het contract is nog niet getekend, maar ik heb een rol in een nieuwe dramaserie van de BBC gekregen: *Mary Queen of Scots*.’ Ik probeerde het haar zo kalm mogelijk te vertellen, maar waarschijnlijk was het enthousiasme overduidelijk van mijn gezicht af te lezen. ‘Dus dat kan ik vanavond meteen vieren.’

‘Wat fantastisch!’ Er verscheen een vrolijke glimlach op haar gezicht. ‘Ga je de rol van Mary spelen?’

Ik knipperde verbaasd met mijn ogen. ‘De hoofdrol? O, nee! Daar wilde mijn manager me niet eens auditie voor laten doen.’

‘Dat is dan een grote fout van hem geweest. Sebastian Nichols is je manager, toch?’ Maxine fronste. ‘De prins van de showbizwereld.’

Ik knikte. Zelf vond ik Sebastian allesbehalve een prins. Hij was ontzettend ambitieus, maar gooide zijn charmes alleen in de strijd wanneer dat uiterst noodzakelijk was.

‘Wie speel je dan wel?’

‘Eve, het kamermeisje van Mary,’ zei ik. In de verte zag ik de bus opdoemen en dus haalde ik mijn ov-kaart uit mijn tas. ‘Ik ben allang blij dat ik überhaupt een nieuwe rol heb.’

Terwijl de bus bij de halte tot stilstand kwam, haalde Maxine haar telefoon uit haar zak.

Ik stapte in en zwaaide nog eens naar haar. ‘Bedankt voor alles. Ik vond het fantastisch om met je te mogen werken.’

‘Dat geldt voor mij ook. Maar Nina, wacht even, er zit me iets dwars.’

Ze zette haar voet naast me in de bus zodat de chauffeur niet weg kon rijden. Terwijl Maxine iets opzocht, wierp ik hem een nerveuze glimlach toe.

‘Ah. Zie je, dat dacht ik al. Cecily Carmichael.’ Ze trok haar neus op. ‘Die naam blijft helaas net iets te makkelijk bij me hangen. Ik heb ooit kort iets gehad met haar vader – echt een vreselijke vent.’

Het was voor het eerst dat Maxine me iets over haar privéleven vertelde. Normaal gesproken hield ze dit soort dingen altijd strikt voor zichzelf.

‘Wat is er dan met haar?’ vroeg ik. Achter me hoorde ik iemand geïrriteerd zuchten.

‘Nina, lieverd,’ zei ze terwijl ze me haar telefoon liet zien, ‘de rol van Eve is al aan iemand anders gegeven.’

‘Wat?’ Ik nam de telefoon van haar over en bekeek de Twitterpagina van een andere actrice. ‘Dit meen je niet!’

Maxine had gelijk: Cecily Carmichael had aangekondigd dat zij mijn rol had gekregen. De rol die ik had willen spelen. De rol die zou voorkomen dat ik weer voor een uitzendbureau moest werken. Haar profiel stond vol enthousiaste berichtjes. Hoe meer ik er las, des te harder de teleurstelling bij me binnenkwam.

Eindelijk mag ik het bekendmaken: ik ga de rol van Eve in de @BBC serie #QueenMary spelen! #kannietwachten #historischdrama Om zes uur vanavond vertel ik jullie alles!

Er waren al talloze reacties op haar bericht binnengekomen. Zelfs Benedict Cumberbatch had haar gefeliciteerd, en... Sebastian – *mijn Sebastian?* – schreef dat hij ontzettend blij voor haar was.

‘Ik snap er niks van,’ zei ik vol ongeloof. ‘En om zes uur heeft ze blijkbaar nog meer nieuws? Niet te geloven.’

Maxine keek me aan. ‘Lieverd, ze zijn knettergek dat ze haar boven jou hebben verkozen. Ze heeft ooit ook auditie voor ons gedaan en leek wel totaal geen inlevingsvermogen te hebben.’

Mijn hart klopte zo hard in mijn keel dat haar compliment amper bij me binnenkwam. Deze rol was het enige wat me de afgelopen tijd op de been had gehouden. Zonder deze klus had ik niks om op terug te vallen en het kon wel maanden duren voordat zich een nieuwe kans op acteerwerk voor zou doen.

‘Gaat u nog mee of niet?’ bromde de buschauffeur naar Maxine.

‘Nee,’ antwoordde ik in haar plaats. ‘Sorry.’

Op dat moment kwam er een vrouw met een dubbele kinderwagen naar de bus gerend. Maxine hielp haar naar binnen.

‘Ik weet zeker dat je veel mooiere rollen kunt krijgen dan die van Eve het kamermeisje,’ zei ze. ‘En als je manager dat niet inziet, is hij blind.’

‘Maar Eve was beter dan niks en als ik helemaal geen rollen meer krijg, word ik nooit beroemd en-’

Ze tilde haar hand op om me tot zwijgen te manen. ‘Roem is ontzettend overgewaardeerd en voor een serieuze actrice bovendien totaal onnodig. En ik weet dat jij een serieuze actrice bent. Ik zie je vanavond op het feestje, en in de tussentijd...’ Ze maakte een gebaar alsof ze haar mond dichttristte. ‘Niks zeggen over het lot van zuster Elsie.’

‘Natuurlijk niet. Tot vanavond!’ riep ik terwijl de chauffeur de deuren dichtdeed.

De bus reed het drukke verkeer in. Ik keek uit het raam en probeerde mijn gedachten op een rijtje te zetten. Hoewel ik Maxine enorm respecteerde, was haar kijk op roem anders dan die van mij.

Mijn verlangen om beroemd te worden kwam niet voort uit ijdelheid, maar uit angst. De angst om vergeten te worden.

Want als je eenmaal vergeten was door de persoon die het meest van je hoorde te houden, zag de wereld er opeens een stuk beangstiger uit.